

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் •

••Friday•, 09 •November•, 2012 19:16• - •Last Updated•

••Wednesday•, 14 •November•, 2012 02:04•

நான் க.நா.சுப்ரமணியம் என்ற பெயரையே முதன் முதலில் அறிந்தது தமிழ் நாட்டில் அல்ல. ஓரிஸ் ஸாவில். ஹிராகுட் அணைக்கட்டில் வலேகைக்குச் சேர்ந்த ஒரு சில மாதங்களில். 1950-ன் ஆரம்ப மாதங்களிலோ அல்லது சற்றுப் பின்னோ. அப்போது எனக்கு வயது 17. எனக்கு ஆறு அல்லது ஏழு வயது மித்தவரும், எனக்கு அந்த புதிய மண்ணில் புதிய வாழ்க்கையின் ஆரம்பத்தில் வழிகாட்டியாக இருந்த சல்லஸ் வாமி என்பவரின் வீட்டுக்கு அடிக் கடி சல்லவனே. அப்போது அவருக்கு அடுத்த வீட்டில் இருந்த ஜனார்தனம் என்பவர் தன் விதவதை தாயுடனும் புத்து வயதுத் தங்கையுடனும் இருந்தார். அவர்களுடனும் பசிக் கொண்டு இருப்பதில் எனக்கு விருப்பம் அதிகம். அவருடைய விதவதை தாயும் என்னிடம் பிரியமாக இருப்பார். ஜனார்தனம் வீட்டிற்கு அமுதசுரபி வந்து கொண்டிருந்தது. அவ்வப்போது அங்கு சல்லும் போது அமுதசுரபியும் எனக்குப் பபிக் கக் கிடக்கவும். ஒரு முறை ஒரு வருட சந்தா கட்பினால் ஒரு புத்தகம் இலவசம் என்று விளம்பரம் வந்ததன் பயனாக வந்த இலவச புத்தகம், க.நா.சு. எழுதிய 'ஒரு நாள்' என்ற நாவல்

அப்போதெல்லாம் கிடத்தை எதையும் பபித்து வைப்பனே. 'ஒரு நாள்' என்ற அந்த நாவல், அதுகாறும் நான் பபித்திருந்த நாவல்கள் எதனிலிருந்தும் வித்தியாசமான கதையும் எழுத்தும் கொண்டதாக இருந்தது. அதற்கு முன் வித்தியாசமான என்ற வகையில் சேர்க்கக்கூடிய எழுத்தை நான் பபித்தது சி.சு. சல்லப்பாவின் மணல் வீடு என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பும், புதுமைப் பித்தன் இறந்த போது கல்கியில் வளிவந்திருந்த கடவுளும் கந்தசாமிப் பிள்ளையும் என்ற கதையும் தான். ஆனால் நாவல் என்று பார்த்தால் ஒரு நாள் தான் வித்தியாசமான ஒரு வாழ்க்கையை, உடன் நிகழ் கால வாழ்க்கையை கண் முன் நிறுத்திய நாவல். சாதாரண மனிதர்கள், ஒரு கிராமம். அன்றாட வாழ்க்கையின் சித்தரிப்பு. ஒரு நாள் நிகழ்வு. உலக மெல்லாம் சுற்றி அலறாத மித்திக்கு அமதியான அந்த கிராமத்து வாழ்க்கையும் மனிதர்களும் அர்த்தமுள்ளதாகவும், தன் வாழ்வும் இனி அந்த கிராமத்து மனிதர்களிடையே தான்

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் •

••Friday•, 09 •November•, 2012 19:16• - •Last Updated•

••Wednesday•, 14 •November•, 2012 02:04•

என்றும் நின்கை கத தோன்றுகிறது. உலகம் சுற்றியது போதும், இனி அங்கு பார்த்த பண்ணையே கலயாணம் செய்துகொண்டு இங்கயே தேங்கிவிடலாம் என்று தன் மாமாவிடம் சொல்லி விட்டுப் போகிறான்

இந்த மாதிரியான எழுத்து எனக்கு ஒரு புது அனுபவமாக இருந்தது. இது போன்ற நாவலையோ எழுத்து பாணியையோ க.நா.சு.வின் ஒரு நாள் நாவலுக்கு முன் நான் படித்ததில்லை. சிறு வயதிலிருந்து நான் கிடப்பவற்றையெல்லாம் படித்து வந்திருக்கிறேன். அனகேமாக 12 வயதில் தற்செயலாகக் கிடைத்த வதே நாயகம் பிள்ளையிலிருந்து ஆரம்பித்து வாரா வாரம் வீட்டுதடேபி வந்த கல்கி, எஸ்.வி.வி, லக்ஷ்மி வரை எல்லாம் தான். அவற்றில் படிக் கும் சுவாரஸ்யம் தவிர. வறே நினபைப்புகள் இருந்ததில்லை. பின்னர் 1950 வாக்கில் மு.வ.. அப்போதெல்லாம் அதிகம் பசேபபட்டவர்கள் மு.வ.வும் கல்கியும் தான். மு.வ. கதை சொல்வதற்கும் பாத் திரங்கள் பசேவதற்கும் கையாண்ட தமிழ் கொஞ்சம் வடிக் கையாகவும் செயற்கையாகவும் இருந்தது. அவ்வளவே. ஆனால் ஒரு நாள் எனக்கு புது மாதிரியான எழுத்தாக இருந்தது. அடுத்து கலமைகள் பிரசுரம் மலமாக க.நா.சு.வின் பொய்த் தவோ, சர்மாவின் உயில். இரண்டும் கிடைத்தன. பொய்த் தவோ தவிர மற்றவற்றில் கதை என எதுவும் அழுத்தம் பெறவில்லை. மனிதர்களும் அவர்கள் வாழ்க்கைத் தரேவும் அது பற்றிய விசாரங்களும் நிறைந்திருந்தன. விசாரங்கள் இருந்தாலும் மனிதர்கள் உயிர்ப்புடன் நம் முன் உலவினார்கள். அப்போதோ ஜான் ஸ்டீபென் பக்கின் (John Steinbeck)-ன் Pastors of Heaven என்ற நாவல் படித்த ஞாபகம். கலிஃபோர்னியாவில் ஒரு கிராமத்தில் பலதரப்பட்ட மக்களையும் அவர்கள் வாழ்க்கையையும் சித்தரித்த நாவல் அந்த சமயத்தில் செல்லஸ் வாமியிடம் இருந்த Andre Maurious -ன் Call No Man Happy என்ற சூயசரிதமும் படித்த நினவை. ஆனால் அது ஒரு தனி உலகம் என்று மனம் பிரித்து வதைத்துக் கொண்டது. நாடும் கலாசாரமும் சரித்திரமும் வறேல்லவா!

அதே சமயம் ரா.ஸ்ரீ தசேகனோ இல்லை பரோசிரியர் கே. ஸ்வாமி நாதனோ சரியாக நினாவில் இல்லை, கலமைகள் பத்திரிகையில் என்று நினகைக்கிறேன். அக்கால கட்டத்திய தமிழ் எழுத்துக்களில் தனக்குப் பிடித்தவற்றை குறிப்பிட்டிருந்தார். அவற்றில், புதுமபை பித்தனின் கதைகளையும், க.நா.சு.ப.ர மணயனின் பொய்த் தவோ, சர்மாவின் உயில் போன்றவற்றையும் குறிப்பிட்டிருந்தார். இன்னும் சிலர் இருந்திருப்பார்கள். எனக்கு நினவை இல்லை அப்போது தான் ரகுநாதன் தன் சாந்தி பத்திரிகையில் கல்கி எழுத்தின் வகைகளை கவர்ச்சியைப் பற்றி எழுதியது எனக்கு பிடித்துப் போயிருந்தது.

•Written by - வங்கு கட் சாமிநாதன் -•

••Friday•, 09 •November•, 2012 19:16• - •Last Updated•

••Wednesday•, 14 •November•, 2012 02:04•

1956-ம் வருட கடசையில் நான் தில்லிக் கு வறே வலேதை தடேபுப் புோய்விட்டனே. அங்கு ஹோட்டலுக்குப் பக்கத்தில் இருந்த ஒரு வாசக சாலையில் கிடத்தை சூதசேமித்திரன் பத்திரிகையில் க.நா.சு அன்றைய தமிழ் நாவல் இலக்கியம் பற்றியும் சி.சு. சலெல்பா தமிழ் ச் சிறுகதையின் அன்றைய நிலை பற்றியும் எழுதி ஒரு பரெும் விவாதத்தகை கிளப்பியிருந்தார்கள். தமிழில் வறெறி பறெற நாவலாசிரியர்கள் என்று தன்னையும் சரேத்து மின் றே பரேகள் மற்ற இருவர் ந. சிதம்பர சூப்பிரமணியமும் ஆர். ஷண்முக சூந்தரமும் தான் என்பது க.நா.சு.வின் முடிபு. அவர் குறிப்பிட்டிருந்த நாவல்கள் ந.சிதம்பர சூப்பிரமணியத்தின் இதயநாதம், ஆர் ஷண்முகசூந்தரத்தின் நாகம்மாள் என்று எனக்கு நினைவு. க.நா.சுவினது அன்று மிகவும் அறியப்பட்டது புொய்த் தவோ ஆகும் வறெறி பறெறோர் ம் வரில் தன்னையும் அவர் சரேத்துக்கொண்டது கலேயாக பசேப்பட்டது. யாருமே படிக் காதவர்கள் இம் ம் வரும் என்பது எதிர் தரப்பின் பலத்த வாதம். இதெல்லாம் பழைய கதை. முதன் முறையாக க.நா.சு. இலக்கியத் தரம் என்று ஒன்று இருக்கிறது அதற்கான குணங்கள் வறே. வாசகப் பரெுக்கம் அதற்கு உதவாது வியாபாரத்துக்கு உதவலாம் என்று அன்றைய தமிழ் எழுத்தில் ஒரு புதிய சம்வாதத்தை தொடங்கி வதை தார். அப்போது தான் எனக்கு ஒரு நாள், புொய்த் தவோ புோன்ற நாவல்களும் சிறுகதையில் தி.ஜானகிராமன், லா.ச.ராமாமிருதம், ரகுநாதன், புதுமைப் பித்தன் புோன்றோரின் சிறுகதைகளும் வித்தியாசமான மாறுபட்ட ஒரு பிரவாஹமாக புாய்ந்து சலெல்வதை உணர்ந்தனே. மாறு பட்டிருப்பதை முதலில் எனக்கு உணர்த்தியது 1950-ல் எனக்குப் படிக் கக் கிடத்தை க.நா.சு.வின் ஒரு நாள் தான். அது ஒரு பிரவாஹமாகும் என்று படிப்படியாக பின் வருடங்களில் உணர்வதைத் தது அவருடைய எழுத்துக்களும் சூதசேமித்திரன் தொடங்கி அவர் உருவாக்கிய விமர்சன சம்வாதம் தான்.

அன்று வரை எல்லாமே படிக் கப்பட்டன, சகட்டு மனேிக் கு. நல்லது கெட்டது, தரமானது தரமற்றது என்ற பாகுபாபினி. தரெந்த ஓரே பாகுபாடு படிப்போர் எண்ணிக்கையின் லக் ஷங்களைப் பார்த்து.

இது ஒரு தொடக்கமே. சலெல் வணேபியத்தைச் சலெல்லியாச்சு என்று க.நா.சு விட்டு விடவில்லை. தொடர்ந்து சூதசேமித்திரனில் இடம் கிடத்தை வரை எழுதினார். சலெல்பாவும். இவர்கள் எழுத்தகை கண்டனம் செய்வோர் எண்ணிக்கையில் பிராபல்யத்தில் அதிகம் என்பதாலும் இது ஒரு இயக்கமாகத் தொடர்ந்ததாலும் தமிழில் இந்த புதிய பார்வை வரேபின்றியது. சூதசேமித்திரன் கிளப்பிவிட்ட சர்ச்சை அங்கு தொடராவிட்டாலும் சரஸ்வதி பத்திரிகை அவருக்கு இடமளித்தது. அதைத் தொடர்ந்து

•Written by - வன்கட் சாமிநாதன் -•

••Friday•, 09 •November•, 2012 19:16• - •Last Updated•

••Wednesday•, 14 •November•, 2012 02:04•

1959-ல் செல் லப் பா இனி மற் ற பத் திரிகைகளை நம் பிப் பயனில் லை என று எழுத் து இதற் கென ஓர் தனி பத் திரிகையை வளிக் கொணர் ந்தார் . செல் லப் பாவே பின் னர் இரண் டு மப் ன்று இடங் களில் சொன் னது போல, இலக் கியத் தரம் என ற ஒன் றை விமர் சனம் இல் லாது ஸ்தாபித் துவிடமுடியாது, தரமற் றது தானே அழியும் , தரமானது என றோ ஓர் நாள் தன் னதைத் தானே ஸ்தாபித் துக் கொள் ளும் , கால வளி ளம் இதையெல் லாம் சரிசெய் துவிடும் என று நம் பி இருப் பது சரியில் லை என று சொல் லிச் சொல் லி மூதலில் இதில் நம் பிக் கையில் லாத செல் லப் பாவையும் விமரிசனத் தில் தீ விரமாக ஈடுபடச் செய்தது க.நா.சு. குளவி கொட் டக் கொட் ட செல் லப் பாவும் குளவியானார் .

இன் று 2012-ல் விமர் சனம் எனப் பது சாதாரண விஷயமாகிவிட் ட காரணத் தால் அறுபது வருடங் களுக் கு முந் திய நிலையைச் சொன் னால் நம் புவது கஷ்டமாக இருக் கும் . விமர் சனம் எனப் பதோ, சாதகமாகவோ பாதகமாகவோ அபிப் ராயங் கள் சொல் வது பண் பற் ற காரியமாக பொதுவாக நம் பப் பட் டது. அகிலனின் ஆலோசனையின் பரேல் அவர் சார் ந்திருந் த திருச்சி தமிழ் எழுத் தாளர் சங்கம் , "ஓர் நில்லை, ஆசிரியரை பாராட் டாவிட் டாலும் பழித் துப் பசேும் பண் பாடற் ற காரியத் தைச் செய் ய வணை டா மென் று இந் த எழுத் தாளர் மாநாடு கடை டுக் கொள் கிறது" என று தீ ர்மானம் நிறைவேற் றியது. இது ஆண் டு 1959 அல் லது 1960-ல் நடந் தது. தமிழ் இலக் கிய வரலாற் றிலயே உரை விளக் கம் சொல் லும் , இலக் கண வகை சொல் லும் மரபு தான் இருந் ததே தவிர ஓர் செய் யுள் கவிதையாகும் விந் தையைப் பற் றிப் பசேினதே இல் லை. ஆக தமிழ் எழுத் தாளர் விமர் சனத் தை வணை டாத காரணம் வியாபாரம் கட்டுவதற் கும் மலோக அது தமிழ் மரபு அறியாத ஒன் றாகவும் இருந் தது சௌகரியமாகப் போயிற் று.

ஆக வரலாற் றிலயே இல் லாத ஒன் றை புதிதாக ஸ்தாபிப் பது எனப் பது அவ் வளவு எளிதான காரியமல் ல. இது மனித்ரர்களின் விருப் பு வெறுப் புக் களை, சூபாவங் களைப் பொறுத் த விஷயம் . விஞ்ஞானத் தில் அது சம்பந் தப் பட் ட Nature அல் லது Scientific American-ல் ஓர் முறை எழுதினால் போதும் . அது உலகம் முழுதும் பதிகப் படும் அவரவர் தனித் த பரிசோதனைகளில் ஏற் கப் படும் அல் லது நிராகரிக்கப் படும் . நிராகரிப் பும் அங்கீ கரிப் பும் வேறே எந் த அன் னிய சார்புமற் ற அதனதன் துறை சார் ந்த விதிகளுக் குட் பட் டு நடக் கும் . தலமைற் றை தலமைற் றையாக, ஊர் ஊராக பிரசாரம் செய் ய வணை டியதில் லை. ஆனால் இலக் கிய . விமர் சனம் அத் தகையை விதிகளுக் கு உட் பட் டதல் ல. அதற் கு இடவிடாத 40 – 50 வருட தொடர் ந்த இயக் கம் தவே யாயிருந் தது. இன் னமும் விமர் சனத் தை சகஜமாக ஏற் றுக் கொள் ளும் பக் குவம் தமிழில் விளைந் துள் ளதாகச் சொல் ல முடியாது.

1956 சூதசேமித் திரன் தீ பாவளி மலரில் அவர் ஆரம்பித் ததை தன் கட்சிமீச் சு பிரியும் வரை, 1988 பிஸம் பர் வரை, திரும் பத் திரும் ப சொல் ல இடம் கிடதைத் த வற் றிலெல் லாம் சந் தப் பங் களில் எல் லாம் சொல் லிக் கொண் டிருந் தார் . அவரோடு 1956-ல் இணை சரே ந்த சி.சு.செல் லப் பாவும் தான் . அவர் சூதசேமித் திரனில் தனக் குக் கிடகைக் கும் இடம் போதாதென் று எழுத் து என் னும் பத் திரிகையும் தொடங் கினார் . க.நா.சு. வும் செல் லப் பாவும் இணைந் து நடத் திய பிரசாரம் என று தான் சொல் ல வணை டும் .

•Written by - வலங்கட் சாமிநாதன் -•

••Friday•, 09 •November•, 2012 19:16• - •Last Updated•

••Wednesday•, 14 •November•, 2012 02:04•

க.நா.சு தமிழ் இலக்கியத்தின் தரம் பற்றி நாவல் மட்டுமல்ல, சிறுகதையையும் சேர்த்துக் கொண்டார். அதில் அவர் வற்றிப் பெற்றவர்களாகக் கிறிய எட்டு பத்து பேர்களில் அவர் தன்னையே சேர்த்துக்கொள்ளவில்லை. ஆனால் அவரதைத் தாக்கி எழுதியவர்கள் யாரும், சிறுகதைகளில் வற்றிப் பெற்றவராகத் தன்னையே சேர்த்துக்கொள்ளவில்லை என்றால் அவரும் ஏதோ சூய வறறுப்பு விரும்பு அற்று சில இலக்கிய அபிப்ப்டைகளை வதைத்துத் தான் சொல்கிறார் என்று யாருக்குமே கவனிக்கத் தோன்றவில்லை. கவனிக்க விரும்பவும் இல்லை. அதை வகை சௌகரியமாக மறந்தும் ஒதுக்கியுமே பேசினார்கள். அவர் தன்னை ஒதுக்கிக் கொள்ளட்டும், எங்களை எப்படி ஒதுக்கலாம் போற்றி அல்லவா புகழ்வனெட்டும் என்பது அவர்கள் கட்சி.

அந்த ஆரம்ப வருடங்களில் க.நா.சு.வாக்கு எழுதக் கிடத்த பத்திரிகைகள் தமிழில் எழுத்து, சரஸ்வதி இரண்டும் தான். ஆனால் அவர் ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளிலும், இதையே விடாப்பிடியாக எழுதி வந்தார். QUEST. THOUGHT என்ற இரு பத்திரிகைகள். இந்த ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளில் எழுதியதால் அவர் ஒரு அமெரிக்க ஏஜெண்ட் எனக் கண்டு பிடித்தனர். யார்? ரஷ்ய ஏஜெண்டுகளாக இருந்த முற்போக்கு எனச் சொல்லிக் கொண்ட ஒரு கட்சித் தொண்டர்கள்.

சுத்த காங்கிரஸ் பத்திரிகையான சுதேசமித்திரன், எழுத்து, பின் முற்போக்கை அணியியைச் சேர்ந்த சரஸ்வதியில் எழுதுபவர் எப்படி அமெரிக்க ஏஜெண்ட் ஆனார் என்றெல்லாம் யோசிக்க அவர்களுக்குக் கவலை இல்லை. பாமர, வணிக எழுத்துக்களை பாமர வணிக எழுத்து என்று சொன்னால், அது எப்படி அமெரிக்க ஏஜெண்டின் காரியம் ஆகும்?, க.நா.சு.வை வலைக்கமர்த்தி, கல்கி, அகிலன் போன்றோரை இலக்கியத் தரமற்றவை என்று எழுதச் சொல்லித் துண்டுவதில் அமெரிக்காவாக்கும் சி.ஐ.ஏ.க்கும் என்ன அக்கறை என்பதையும் அவர்கள் விளக்கவில்லை. எனக்குத் தெரிந்து தமிழ் எழுத்தில் தனக்குப் பிபிக் காதவரை, தான் பதில் சொல்லத் தெரியாவிட்டால் அமெரிக்க ஏஜெண்ட் என்று வசை பாடலாம் என்ற ஒரு புதிய போர்த் தந்திரம் அப்போது தான் உருவானது கம்யூனிஸ்ட் கட்சி சார்ந்த எழுத்தாளர்களின் கண்டு பிடிப்பு இது. இதில் வடிகை என்னவென்றால் கட்சிக் கொள்கையெனத் தீர்மானம் நிறைவேற்றப் பட்டாவிட்டது போல அவர்கள் எல்லோரும் ஊர்வலத்தில் கோஷம் இடுவது போல, என்ன? ஏது?, உண்மையா? என்றெல்லாம் கேட்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை அவர்களுக்கு. கட்சியில் எல்லோரும் சொல்கிறார்கள். நாமும் சொல்லித் தான் ஆகவேண்டும் என்ற நியதி.

•Written by - வலங்கட் சாமிநாதன் -•

••Friday•, 09 •November•, 2012 19:16• - •Last Updated•

••Wednesday•, 14 •November•, 2012 02:04•

காரணம் அன்றைய தமிழ் எழுத்து உலகின் சமூகத்தில் எது பற்றியும் அபிப்பிராயம் பரிமாறிக்கொள்வது என்ற விமர்சன சமூக இரூபத்தில்லை. க.நா.சு அப்போது சொல்லி வந்தது போல, விமர்சனம் இல்லாது, எழுதப்படுவது எல்லாம், வணிக ரீதியாக வற்றிப் பெற்று பிராபல்யம் பெற்றது எல்லாம் இலக்கியம் என்ற மிகச் சௌகரியமான வகைஜன மரபு ஆழ வரேன்றியிருந்தது. வசூலில் வற்றி என்றால் கலவைவற்றி என்ற தமிழ் சினிமா மரபு போல.

இலக்கியப் பிரகஞ்ஞை என்ற சிந்தனையே இல்லாது இரூபிதது தமிழ் இலக்கியத்தில் அதன் தொடக்க காலத்திலிருந்தே வருவதுதான். எந்த நில் பற்றியும், இலக்கண ஆராய்வும் பொருளடக்கமும் தான் பசேப்பட்டதே ஒழிய அது இலக்கியமாக வற்றிப் பெற்றுள்ளது, என்ற விசாரணையே தோன்று தோட்டு இரூபத்தில்லை.

முதன் முதலாக எந்த எழுத்தையும் விமர்சித்தல் என்பது நிகழ் கால தமிழ் எழுத்தில் தான் தொடங்கியது. அதைத் தொடங்கியது க.நா.சு. இப்படி மரபில் இல்லாத ஒன்றை, தனக்குச் சௌகரியம் இல்லாத ஒன்றைத் தமிழ் எழுத்துலகம் ஏற்றுக்கொள்வது மிகச் சிரமமான காரியம். அதிலும் வணிக ரீதியாக வற்றிப் பெற்றவர்களதும், பெரும் பிராபல்யம் பெற்றவர்களதும், அது தரூம் சுகங்களை அனுபவிப்பவர்களதும், எழுத்து எல்லாம் இலக்கியமல்ல என்று சொல்லப்படுமானால், அது எத்தகைய பலமற்ற ஒரு சிலரிடமிருந்தே கிளம்பும் குரல் என்ற போதிலும், பலத்த எதிர்ப்பையும் விரோதத்தையும் சம்பாதித்துத் தந்தது.

அந்தக் காலங்களில் பல்கலகைக் கழகங்களில் பரோசிரியர்களாக இருந்த அ.ச.ஞானசம் பந்தம், மு. வரதராசன் போன்றோர், இலக்கியத் திறன், இலக்கிய மரபு என்றெல்லாம் பசேத் தொடங்கிய போதிலும் அவர்கள் மாணவர்களுக்காக எழுதிய பாட புத்தகங்களில் தற்கால இலக்கியம் பற்றி கட்சியில் பசேவதாக எந்த அபிப்பிராயமும் சொல்லாத நூலு வரிகள் எழுதியிருப்பார்கள். நின்னைவிலிருந்து சொல்கிறேன். “புதுமபை” பித்தன், கல்கி, விந்தன், மாயாவி, அண்ணாதுரை, கருணாநிதி ஆகியோர் சிறுகதைகள் எழுதி இத்துறையைச் சிறப்பித்து மகிழ்ந்தார்கள்.,,,,” இந்த ரகத்தில் இருக்கும். இவர்கள் பரோசிரியர்கள். தற்கால இலக்கியம் கற்பிக்க பாடப் புத்தகம் போல எழுதியவர்கள்.

விமர்சனம் என்ற துறையே தமிழில் முதன் முதலாக தொடங்கியது க.நா.சு. எழுத ஆரம்பித்த பிறகு தான். அவர் தன்னையும் விமர்சித்துக்கொண்டார். தன் சக எழுத்தாளர்களையும் விமர்சித்தார். விமர்சிக்கத் தொடங்கியதோடு சிறுகதை, நாவல், கவிதை மொழிபெயர்ப்பு என்ற வடிவங்களிலும் தொடர்ந்து செயல்பட்ட போதிலும், அவையெல்லாம் மறக்கப்பட்டும் விமர்சகர் என்ற லபேளே அவருக்கு ஓட்டப்பட்டது.

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் -•

••Friday•, 09 •November•, 2012 19:16• - •Last Updated•

••Wednesday•, 14 •November•, 2012 02:04•

இது ஒரு பரிதாபகரமான விளவை. அது பற்றி அவர் கவலை படவில்லை என பதும் வறே விவையம்.

ஆனால் சோகம் என்னவென்றால், விமர்சனம் என்ற மரபே தமிழில் அது வர இல்லாத காரணத்தால், பெரும் வாசகப் பெருக்கத்தைக் கொண்ட எழுத்தாளர்கள் விரோதத்தைச் சம்பாதித்துக்கொண்டது அவர் எதிர்பார்த்தது தான். அது இயல்புதான். ஆனால், யார் யாருடைய எழுத்துக்களின் இலக்கிய அங்கீகாரத்துக்காக அவர் வாதிட்டாரோ, அவர்களே கட்ட அதை வரவற்றே கவலை. “நல்ல நாவல் கதனைனு எழுதி ண்டு இருந்தவர் ஏனோ இப்பி விமர்சனம் பண்ணேனு கிளம்பி பரேகை கட்டுத்துக்கறார்”: என்றோ அல்லது “இதெல்லாம் நம்ம வலையை இல்லலை. காலம் அதைப் பாத்துக் கும்”. என்னத்துக்கு வீணா இவர் பழிசும்புக்கணும்” என்றோ தான் அவர்களது எதிர்ப்பினையாக இருந்தது. அவர்களைக் கலேசியத் தவர்களும் இந்த வட்டத்தில் உண்டா. வடிகைகளை என்னவென்றால் இப்பிச் சொன்னவர்கள், கலேசியத் தவர்கள் எல்லாம் க.நா.சு.வின விமர்சன இயக்கத்தால் தான் இலக்கியத் தரம் கொண்ட எழுத்தாளர்களாக இனம் காணப்பட்டார்கள். க.நா.சு வால் இலக்கியத் தரமற்ற எழுத்து என்று ஒதுக்கப்பட்டவர்கள் திறந்துதலை விட, அவர் ஏற்றுக்கொண்ட இலக்கிய எழுத்துக்காரர்களின் அலட்சியப் பச்சே தமிழில் விமர்சனம் என்றோ இலக்கிய மரபு என்றோ ஏதுமற்றிருந்த நிலைக்கு சாட்சியம் சொல்லும். நான் சிலபெயர்களாகக் குறிப்பிட்டால் ஆச்சரியமாக இருக்கும். “விமர்சனம் எதுக்கு? காலம் பார்த்துக் கும்” என்று சொன்னவர்களில் ந. பிச்சமூர்த்தியைக் காணலாம். க.நா.சு.வகை கலேசியத் தவர்களில் பி.எஸ். ராமையாவைக் காணலாம். சிட்டியைக் காணலாம். க.நா.சு.வகை காட்டமாகத் திட்டியவர்களில் ஜயெகாந்தனையும் காணலாம். ஜயெகாந்தன் எழுத்தத் தொடங்கியபோது அவரது பிராபல்யத்தை மீறி அவரது இலக்கியத் தரத்தைப் பற்றிச் சொல்லிப் பாராட்டிய முதல் குரல்க.நா.சு.வினது. இத்தகைய அலங்கோலத்தில் இருந்தது அன்றைய தமிழ் எழுத்துலகம். க.நா.சு.வமைமறமுகமாகத் தாக்கும் “உண்மையே சும்” என்ற ஜயெகாந்தனின் முன்னுரையைப் பார்க்கலாம். “சுடவில்லை, உண்மையல்லாததால்” என்று க.நா.சு. வறேடத்தில் பதிலளித்திருந்தார். யாராயிருந்தால் என்ன, புகழுகைகள் தான் இனிக் கும்.

vswaminathan.venkat@gmail.com